

300 persones

«El problema no és la manca d'unitat. És que dilluns només hi havia 300 persones al Parlament per donar suport al president mentre el privaven de l'escó»

Part dels presos polítics ha insistit aquest dimarts, en la seva compareixença a la comissió del 155 del Parlament, a demanar "unitat". Una altra part ha posat més l'accent en el "diàleg". Ni en això no es posen d'acord. Però el gran problema de l'independentisme no és la manca d'unitat. Tot i que no ajuda gens, és clar. I desmobilitza.

D'units, el que se'n diu units, les dues grans famílies independentistes no ho han estat pas mai gaire. I si ampliem la cosa a la tercera o quarta, ja ni en parlem. Tots recordem els dards i mastegots subterranis -i no tant subterranis- que circulaven entre els uns i els altres fins i tot en hores greus. Tan greus com ara els dies previs i posteriors a l'1-O. Però el referèndum es va fer. Perquè, esbocinaments partidistes a banda, hi havia una mínima unitat. Allò que en diuen unitat d'acció entorn un objectiu clar i tangible.

Dos anys i mig després, aquell mínim comú denominador sembla mig oblidat. Per a major joia de l'adversari unionista i recentralitzador. Mentre uns clamen per eixamplar una base que emet més aviat símptomes creixents de cansament, d'altres es preparen per a una màgica victòria final que cada cop sembla més llunyana i aliena. I el Govern continua atrapat a mig camí entre una via de trencament per a la qual no es fan passos efectius i una via autonomista el principal tret distintiu de la qual són tres anys sense pressupostos. Ara miraran de posar-hi remei.

Mentrestant, una entitat independentista que fa dos dies podia posar al carrer 50.000 persones en unes hores i sense despenjar-se, aquest dilluns, en una altra hora greu, només podia portar-ne 300 davant del Parlament per donar suport al seu president mentre el privaven de l'escó. Aquest sí que és l'autèntic problema. I demana una reflexió, perquè una de les claus de l'avenç de l'independentisme era l'escalf popular.